

Arrest

nr. 117 100 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noorse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 29 april 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 06.11.2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° - wet van 15-12-1980) en legde ter staving volgende documenten voor: verschillende interimcontracten met bijhorende loonfiches, attest van inschrijving bij het Huis van Nederlands, C4's en een betalingsbewijs voor een inschrijving opleiding met uurrooster.

Uit recente raadpleging van de RSZ databank (Dolsis) blijkt dat betrokkene tot op heden slechts de kans heeft gekregen een twintigtal dagen te werken via interim. Alles bij elkaar betrof het dus een marginale tewerkstelling. Sinds 21/02/2013 is hij niet meer tewerkgesteld. Op basis van een achterhaalde en marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet worden toegestaan aan betrokkene. (art. 50, §2, 1° van het KB van 8.10.1981).

De betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende. Overeenkomstig art 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Meneer legt geen van deze documenten voor. Voor zover betrokkene deze documenten wel degelijk zou kunnen voorleggen, moet worden opgemerkt dat de reële kans van betrokkene niet geloofwaardig is. Het is immers niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om enkele dagen via interim te werken, dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen. Sinds 21/02/2012 heeft hij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken. Hij maakt een bewijs van betaling dd.31/01/2013 over voor een opleiding die hij zou volgen in het kader van het onderwijs voor sociale promotie als vorkheftruckchauffeur ('cariste frontale'). Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij deze opleiding ook effectief heeft gevolgd en het getuigschrift heeft behaald. Het is dus niet duidelijk of dit zijn kansen op tewerkstelling kan verhogen. In het dossier ontbreekt elke verdere info omtrent zijn lopende sollicitaties, huidige diploma's, vaardigheden of werkervaring. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel van een werkgever beschikt om in de nabije toekomst te worden aangesteld (art. 50 §2, 3° - KB 08.10.1981). Derhalve heeft betrokkene onvoldoende bewezen een reële kans te maken op tewerkstelling.

Gezien bovenstaande elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40, §4 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat zij zowel aan het eerste lid als aan het tweede lid van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet voldoet. Zij heeft immers verschillende bewijzen neergelegd dat zij nog steeds actief op zoek is naar werk, gewerkt heeft, en een opleiding volgt. De verzoekende partij verwijst naar verschillende interim-contracten met bijhorende loonfiches, een attest van inschrijving bij het Huis van het Nederlands, C4's en een betalingsbewijs voor een inschrijving opleiding met uurrooster. Zolang zij actief blijft zoeken naar werk en voldoende bestaansmiddelen heeft is zij gerechtigd meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Bovendien heeft zij aangetoond dat zij een opleiding volgde in het kader van het onderwijs voor sociale promotie als vorkheftruckchauffeur. Ook aan de voorwaarden van het derde lid van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Zij heeft wel degelijk een reële kans op tewerkstelling. De neergelegde documenten tonen voldoende aan dat zij niet ten laste valt van de overheid en dat zij een potentiële kans maakt op tewerkstelling.

In die zin meent de verzoekende partij dat de artikelen 40, §4 en 42bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn.

2.1.2. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet in deze niet van toepassing is. Artikel 42bis heeft immers betrekking op de situatie waarbij een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 en de in artikel 40bis, §4, tweede lid bedoelde voorwaarden, of voor de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen. In casu wordt geen einde gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij, maar

wordt haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving geweigerd. De verzoekende partij kan de schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt :

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.1.4. De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat zij verschillende bewijzen heeft neergelegd dat zij nog steeds actief op zoek is naar werk, gewerkt heeft, en een opleiding volgt. Zij verwijst naar de door haar voorgelegde stukken, die zich in het administratief dossier bevinden.

2.1.5. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij uit het onderzoek van de stukken van het administratief dossier op niet kennelijk onredelijke wijze kon besluiten dat *“Uit recente raadpleging van de RSZ databank (Dolsis) blijkt dat betrokkene tot op heden slechts de kans heeft gekregen een twintigtal dagen te werken via interim. Alles bij elkaar betrof het dus een marginale tewerkstelling. Sinds 21/02/2013 is hij niet meer tewerkgesteld.”* en dat *“Het immers niet (is) omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om enkele dagen via interim te werken, dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen. Sinds 21/02/2012 heeft hij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken. Hij maakt een bewijs van betaling dd.31/01/2013 over voor een opleiding die hij zou volgen in het kader van het onderwijs voor sociale promotie als vorkheftruckchauffeur ('cariste frontale'). Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat hij deze opleiding ook effectief heeft gevolgd en het getuigschrift heeft behaald. Het is dus niet duidelijk of dit zijn kansen op tewerkstelling kan verhogen. In het dossier ontbreekt elke verdere info omtrent zijn lopende sollicitaties, huidige diploma's, vaardigheden of werkervaring. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel van een werkgever beschikt om in de nabije toekomst te worden aangesteld”*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet als werknemer kon worden beschouwd nu verzoekende partij sinds 21 februari 2013 niet meer is tewerkgesteld. Verzoekende partij betwist dit gegeven ook geenszins. De Raad merkt verder op dat verweerder voornamelijk heeft weerhouden dat verzoeker niet

kan worden beschouwd als werkzoekende omdat een reële kans op tewerkstelling niet blijkt. Verweerder leidt dit af uit het feit dat verzoekende partij slechts een marginale tewerkstelling in het verleden heeft genoten, sinds 21 februari 2013 niet meer aan de slag is gegaan, zij geen bewijzen voorlegt dat zij de opleiding tot vorkheftruckchauffeur ook effectief gevolgd heeft of deze tot een getuigschrift heeft geleid en er verder geen enkele informatie is over het resultaat van de lopende sollicitaties, huidige diploma's, vaardigheden en werkervaring. Er is geen enkel element dat wijst op een effectieve tewerkstelling in de nabije toekomst. Het betoog dat zij nog steeds actief op zoek is naar werk en meent dat om die reden haar een verblijfsrecht moet toegekend worden is niet van aard dit motief te weerleggen nu het hier twee van elkaar te onderscheiden cumulatieve voorwaarden betreft om als werkzoekende te kunnen worden beschouwd. De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat de door haar neergelegde documenten wel degelijk aantonen dat zij kans maakt op tewerkstelling kan de Raad niet doen besluiten tot de kennelijke onredelijkheid van het desbetreffend motief in de bestreden beslissing.

2.1.6. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij, daargelaten de vaststelling dat zij niet aantoont wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen vallen onder de bepalingen van artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden gebaseerd heeft op artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Met name heeft zij gevraagd een verblijfsrecht te verkrijgen in het Rijk als werknemer/werkzoekende. Zij heeft zich in haar aanvraag geenszins beroepen op de bepalingen van artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet zodat zij zich hier thans niet dienstig op kan beroepen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te doen besluiten. Verzoekende partij haar betoog is dienaangaande dan ook niet dienstig.

2.1.7. Verzoekende partij maakt aan de hand van haar betoog niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing heeft gesteund op een incorrecte feitenvinding of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij geen verblijfsrecht in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet kon worden toegekend.

2.1.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, van artikel 51, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat haar een bijkomende termijn van een maand werd toegekend. Dit is niet correct. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, artikel 51, §1 van het Vreemdelingenbesluit, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.2. Artikel 51, §1, eerste en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt :

“Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.”

De vereiste bewijsstukken zoals vermeld in artikel 51, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn, voor wat betreft verzoekende partij, de bewijsstukken zoals opgesomd in artikel 50, §2, eerste lid, 1° en/of 3° van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

(..)

3° werkzoekende:

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

De verzoekende partij maakt echter geenszins op concrete wijze aannemelijk dat zij niet binnen de drie maanden alle vereiste bewijsstukken heeft overgelegd. Het komt niet aan de burgemeester of zijn gemachtigde toe om deze stukken inhoudelijk te beoordelen. Wanneer de verzoekende partij dergelijke stukken voorlegt zoals in casu het geval was, is het aan de burgemeester of zijn gemachtigde om deze stukken door te sturen naar de verwerende partij die deze stukken op hun inhoudelijke waarde gaat beoordelen. De verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift ook geen andere stukken dan deze die verwerende partij in de bestreden beslissing vermeld heeft. Bovendien blijkt dat de bestreden beslissing pas genomen werd op 29 april 2013 en de aanvraag van verzoekende partij dateert van 6 november 2012 zodat niets haar in de weg stond in tussentijd bijkomende stukken te voegen aan haar aanvraag. De verzoekende partij maakt haar belang bij het tweede middel niet aannemelijk en het tweede middel is bij gebrek aan belang niet ontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten zowel in strijd is met de hoorplicht als met artikel 41 van het Handvest. Het bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden voorafgegaan door een gehoor. Indien de verwerende partij haar verhoord zou hebben zou zij geweten hebben dat de verzoekende partij de opleiding als vorkheftruckchauffeur volgde en/of het getuigschrift heeft behaald. In casu werden artikel 41 van het Handvest en de hoorplicht manifest geschonden.

2.3.2. Het Hof van Justitie oordeelde aangaande de hoorplicht als volgt:

“82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C 287/02, Jurispr. blz. I 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C 269/90, Jurispr. blz. I 5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging." (HvJ 22 november 2012, C-277/11 overwegingen 81-88)

Het Hof van Justitie specificeerde aangaande de hoorplicht in administratieve procedures dat "38 Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80)." en dat "40 Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren." (HvJ 10 september 2013, C-383/11 PPU).

Welnu, de verzoekende partij haalt in haar initieel verzoekschrift geen enkel element aan waaruit blijkt dat, moest zij het in een procedure tot horen aan het bestuur kunnen voorgelegd hebben, het als resultaat zou gehad hebben dat de bestreden beslissing in andere zin werd genomen, of dat de verzoekende partij met andere woorden haar verblijfsrecht zou gekregen hebben. Immers merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij effectief ook de opleiding van heftruckchauffeur gevolgd heeft en/of zij het getuigschrift behaald heeft. Zij beperkt zich in deze tot loutere beweringen. De verzoekende partij maakt de schending van de hoorplicht of artikel 41 van het Handvest dan ook niet aannemelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER